

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 515/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 34/2015 a jeho rozsudkom zo 14. februára 2018 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 35/2018 a jeho uznesením z 12. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním 4. októbra 2018, ktorou namieta porušenie základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 10 ods. 2 a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu súkromia podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 34/2015 (ďalej len „napadnutý postup okresného súdu“) a jeho rozsudkom zo 14. februára 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 35/2018 (ďalej len „napadnutý postup krajského súdu“) a jeho uznesením z 12. júna 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a k nej priložených príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 34/2015 zo 14. februára 2018 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol mu uložený peňažný trest vo výške 1 500 € s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov. Trestného činu sa mal dopustiť tým, že ako verejný činiteľ celkovo v deviatich prípadoch v období od 5. septembra 2013 do 12. decembra 2013 v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech nesplnil povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci, pričom v čase spáchania skutkov bol príslušníkom Policajného zboru. Podnet na začatie trestného stíhania sťažovateľa vydalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej

služby, úrad inšpekčnej služby – Západ, Bratislava (ďalej len „inšpekčná služba“), a v súvislosti s tým boli na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave z 9. júla 2013 a 7. októbra 2013 vydané súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) vo vzťahu k mobilnému telefónu sťažovateľa.

3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, pričom krajský súd napadnutým rozhodnutím odvolanie zamietol, pretože zistil, že nie je dôvodné.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že počas trestného konania nemal možnosť oboznámiť sa so žiadosťami o vydanie súhlasu na použitie ITP, pretože neboli súčasťou spisu, čo síce krajský súd konštatoval, avšak nijako nevysvetlil, prečo a z akého konkrétneho zákonného dôvodu sťažovateľ nebol oboznámený so žiadosťami na vydanie súhlasov na použitie ITP, resp. nemohol byť oboznámený so žiadosťami na použitie ITP. Sťažovateľ tak nepozná obsah kľúčového dôkazu a ani nevie, či išlo o dve alebo viacero žiadostí na vydanie súhlasov na použitie ITP. Podľa sťažovateľa postup krajského súdu v daných súvislostiach budí pochybnosti a zároveň nepodporuje presvedčenie o spravodlivosti napadnutého konania a rozhodnutia. Okrem porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie došlo aj k porušeniu zásady rovnosti zbraní a kontradiktórneho konania, pretože sťažovateľ sa na rozdiel od všeobecných súdov nemohol oboznámiť a ani sa vyjadriť k žiadosťiam na vydanie súhlasu na použitie ITP a zároveň mu tak bolo znemožnené účinne namietať neoprávnený zásah do jeho súkromného a rodinného života.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že všeobecné súdy „... svoje rozhodnutia založili primárne na dôkazoch získaných na základe žiadostí na vydanie súhlasov na použitie ITP, bez ktorých by nemohli byť súhlasy na použitie ITP vydané. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ nemal možnosť skutkovo a právne účinne namietať neoprávnené použitie ITP ako celok. Takto súčasne vzniká pochybnosť, či sa žiadosti na vydanie súhlasov na použitie ITP vôbec vzťahujú na sťažovateľa, resp. či skutky v nich vymedzené sú totožné alebo aspoň približne zhodné so skutkami uvedenými v rozhodnutiach všeobecných súdov, resp. či také žiadosti vôbec existujú, ak áno, kde sa nachádzajú. Sťažovateľ tým, že nepozná obsah ani počet žiadostí na vydanie súhlasov na použitie ITP nemohol nijako a to vôbec nie

účinne namietať nesplnenie zákonných podmienok - zásady legality, zásady legitimacy a zásady proporcionality v spojitosti s nezákonným použitím ITP ako celok. V daných súvislostiach nemožno vylúčiť ani zneužitie použitia ITP proti sťažovateľovi a aj preto je nevyhnutné, aby sa sťažovateľ mohol oboznámiť s namietanými žiadosťami na vydanie súhlasov na použitie ITP a aby mu bola daná možnosť reálne a účinne sa k nim vyjadriť.

... Sťažovateľ tak ako už uviedol z hľadiska logického poradia považuje túto námietku za primárnu a kľúčovú, zároveň zdôrazňuje, že táto primárna kľúčová námietka nie je subsumovateľná ani pod jeden z dovolacích dôvodov, resp. ich zjavne presahuje a preto dovolanie nemôže byť účinným prostriedkom nápravy. Podľa ustálenej štrasburskej judikatúry... nie je povinnosťou sťažovateľa vyčerpať mimoriadne opravné prostriedky, resp. všetky dostupné prostriedky nápravy. ESLP poznamenal, že v slovenskom právnom systéme je dovolanie mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je prípustný len ak sú splnené podmienky prípustnosti. Sťažovateľ preto namieta, že okrem sťažnosti v konaní pred ústavným súdom nemá k dispozícii iný účinný prostriedok nápravy. Z toho vyplýva, že táto uvedená kľúčová námietka sťažovateľa vo svojej podstate je nepreskúmateľná dovolacím súdom a preto nesmie byť vylúčená z preskúmania ústavným súdom podľa článku 127 ústavy. Keďže sťažovateľ tak ako uviedol, túto námietku považuje za primárnu a preto ostatné námietky vzťahujúce sa k použitiu ITP (napríklad do konania nebol pribratý tlmočník, hoci telefonické rozhovory boli v maďarskom jazyku, súd prvého stupňa ich na hlavnom pojednávaní vypočul v maďarskom jazyku, preklady prepisov neboli vykonané prekladateľom) z dôvodu nadbytočnosti nebude v tejto sťažnosti bližšie popisovať, ale v celom rozsahu odkazuje na obsah písomného odôvodnenia odvolania zo dňa 13.03.2018... ako aj na všetky ďalšie argumenty prednesené počas trestného konania ako celku...“.

Sťažovateľ ďalej argumentuje, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí nevyjadril k odvolacím námietkam, že okresný súd zobral do úvahy iba dôkazy v neprospech sťažovateľa, nerozlišoval posudzované skutky sťažovateľa v čase výkonu služby a v čase mimo jej výkonu, že informácie, ktoré sťažovateľ poskytoval tretím osobám, boli dostupné verejnosti, a taktiež k námietke, že prípravné konanie začala a viedla inšpekčná služba, ktorej nezákonnosť bola konštatovaná viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Sťažovateľ taktiež namieta nesprávnosť názoru krajského súdu o povinnosti policajta zachovávať mlčanlivosť, pretože podľa sťažovateľa ak policajt po ukončení služobného pomeru poruší povinnosť zachovať mlčanlivosť, nemôže svojím konaním naplniť všetky znaky skutkovej podstaty zneužívania právomoci verejného činiteľa, a to najmä z primárneho dôvodu, že ako civilná osoba nie je verejným činiteľom.

5. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva a slobody. Zároveň od ústavného súdu žiada, aby zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu a vec im vrátil na ďalšie konanie. Súčasne sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

6. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy má každý právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 10 ods. 2 listiny každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

9. Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 13 listiny nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí alebo zasielaných poštou alebo iným spôsobom, s výnimkou prípadov a spôsobom, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

10. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

12. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

13. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 38 ods. 2 prvej vety listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

III.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

16. V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ

má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

17. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

18. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Konanie o odvolaní bolo skončené napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Pre rozhodnutie

ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy.

19. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu

20. Jadrom ústavnej sťažnosti je názor sťažovateľa, že postupom všeobecných súdov pri zatajení kľúčového dôkazu a nevysvetlení dôvodov, prečo nebol, resp. nemohol byť sťažovateľ počas trestného konania oboznámený so žiadosťami na použitie ITP, boli porušené jeho v petite sťažnosti označené základné práva a slobody.

21. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. To znamená, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (m. m. III. ÚS 152/03, IV. ÚS 115/07, II. ÚS 607/2016).

22. Ústavný súd skúmal, či sťažovateľ mal, resp. stále má k dispozícii účinný opravný prostriedok alebo iný právny prostriedok, ktorý mu zákon účinne poskytuje na ochranu označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru a na použitie ktorého je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd vyjadruje názor, že takýmto účinným opravným prostriedkom je v danom prípade dovolanie

ako mimoriadny opravný prostriedok podľa § 368 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Ústavný súd dospel k uvedenému záveru na základe príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich tento mimoriadny opravný prostriedok, a to najmä so zreteľom na okruh oprávnených osôb na jeho podanie, dôvody, prípustnosť a iné atribúty upravujúce podanie dovolania a rozhodovania o ňom (§ 368 a nasl. Trestného poriadku).

23. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

24. Podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu môže dovolaním napadnúť z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 a) generálny prokurátor proti ktorémukoľvek výroku, b) obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

25. Podľa § 369 ods. 5 Trestného poriadku v prospech obvineného, s jeho výslovným písomným súhlasom, môže dovolanie podať aj príbuzný obvineného v priamom pokolení, jeho súrodenec, osvojiteľ, osvojenec, manžel alebo druh. Ak je obvinený mladistvý, osoba pozbavená spôsobilosti na právne úkony alebo osoba, ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, môže i proti vôli obvineného za neho v jeho prospech podať dovolanie aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

26. Podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

27. Podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak sú splnené uvádzané zákonom stanovené podmienky (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

28. Ústavný súd na základe uvedeného uzavrel, že podľa platnej právnej úpravy trestného konania pred všeobecnými súdmi sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru) dôvodom na podanie dovolania podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ túto zákonnú možnosť dosiaľ nevyužil.

29. V danej veci je potrebné uviesť, že označený mimoriadny opravný prostriedok umožňuje sťažovateľovi účinne namietat' všetky závažné procesné pochybenia, a tým aj porušenie ním označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru. Z toho vyplýva, že je to v prvom rade všeobecný súd, ktorý je oprávnený aj povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, a nie ústavný súd v konaní o sťažnosti. Právomoc ústavného súdu je pri ochrane týchto základných práv každého účastníka konania pred všeobecným súdom iba subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (obdobne napr. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 64/02, I. ÚS 183/07). Uplatnenie právomoci ústavného súdu pri ochrane základných práv zároveň predpokladá, že všeobecné súdy neposkytnú ochranu základným právam v súlade s ústavno-procesnými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci ako opravných súdov.

30. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán

verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, I. ÚS 178//2004, IV. ÚS 372/2010).

31. Ústavný súd sa v okolnostiach posudzovanej veci nestotožňuje s obranou sťažovateľa, že dovolanie nemôže byť účinným prostriedkom nápravy, poukazujúc na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Ferenčíková proti Slovenskej republike, a to z dôvodu, že nie je porovnateľný s predmetnou sťažnosťou.

32. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. november 2018